



Arrest

nr. 214 880 van 9 januari 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. RIAD
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 mei 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 mei 2018 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die *loco* advocaat H. RIAD verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Belgische vriendin legden op 13 februari 2018 een verklaring van wettelijke samenwoning af voor de gemeente Machelen.

1.2. Op 20 februari 2018 werd aan verzoeker medegedeeld dat de melding van de verklaring van wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister werd uitgesteld met twee maanden. Op 14 maart 2018

werd verzoeker ingelicht dat de melding van wettelijke samenwoning nogmaals werd uitgesteld met drie maanden.

1.3. Op 13 april 2018 werd verzoeker in kennis gesteld van een bevel om het grondgebied te verlaten van 12 april 2018. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

naam: P.

voornaam: S.

geboortedatum: 13.09.1995

geboorteplaats: L.

nationaliteit: Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:/

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

/ uiterlijk op 12/05/2018.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

2°

O de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene verblijft op het grondgebied van de Schengenstaten sedert 05/07/2017.

Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane. Zijn intentie om te huwen geeft hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

(…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending artikel 8 EVRM;

Schending artikel 41, § 2, van het Handvest van de grondrechten van de Europese unie (hierna « het Handvest ») en het beginsel audi alteram partem;

Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet;

Schending van artikel 62 Vreemdelingenwet;

Schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur;

1 • Raadgeving

Artikel 8 EVRM stelt:

" 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondent.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 62 Vreemdelingenwet bepaald dat iedere administratieve beslissing met redenen moet worden omkleed.

Artikel 74/1 3 Vreemdelingenwet leest zich als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde /land/."

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet vormt de omzetting in Belgisch recht van artikel 5 Terugkeerrichtlijn dat als volgt luidt:

"Bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijn houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie- en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non-refoulement

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. (RvS 1 1 juni 2002, nr. 1 01.624.)

Het recht om gehoord te worden vooraleer een administratieve beslissing wordt genomen, die een nadeel vormt voor de rechtzoekende, is een rechtsbeginsel dat behoort tot het recht op een goedbestuur en op een eerlijke administratieve procedure, beschermd door het beginsel audi alteram partem en het hoorrecht, die rechtsbeginselen zijn in de Europese en Belgische rechtsordes (EHvJ, C-277/1 1, M. M. tegen Ierland, pt 84).

Verwerende partij moet de betrokkene horen « dès lors que l'administration se propose de prendre à rencontre d'une personne un acte qui lui fait grief » (EHvJ, SOPROPE,, C-349/07, pt 36 en 37) ;

De Raad van State heeft dit in haar rechtspraak bevestigd:

« Considérant que, selon la Cour de Justice de l'Union européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général du droit de l'Union européenne (CJUE, Khaled Boudjlida, C-249/13, 11 décembre 2014, point 34); que ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts; que la règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents; que le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (idem, points 36, 37 et 59); » (arrest RvS nr 230293 van 24/02/2015 ; zie ook nr 230 257 van 19/02/2015).

2. Toepassing in casu

Verzoeker heeft al meer dan vier jaar een relatie met een Belgische onderdaan, Mevrouw C. V.

De bestreden beslissing werd betekend nadat verzoeker en zijn partner een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd bij de gemeente Machelen.

Artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplichten vereisen dat, bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, de beslissing rekening houdt met het privé- en gezinsleven, en die belangenafweging ook vermeldt in de motivering van de bestreden beslissing.

Zo werd in een arrest dd.27.08.2014 de onderzoeksplicht in hoofde van verwerende partij onderstreept:

"De verzoeker benadrukt dat de verwerende partij ingevolge artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening dient te houden met het familieleven, hetgeen in casu niet is gebeurd. Tot slot stelt de verzoekende partij dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet refereert naar artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM dat de bescherming van het gezinsleven inhoudt. De Raad stelt vast dat in de verwijderingsmaatregel geen enkele motivering terug te vinden betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee

rekening zou zijn gehouden. De verwerende partij was op de hoogte van het bestaan van een al dan niet vermeende partner van de verzoekende partij. Noch in de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier is een afweging terug te vinden aangaande het al dan niet bestaan van een gezinsleven in hoofde van de verzoekende partij. De verzoekende partij maakt de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *prima facie* aannemelijk."2 (wij onderlijnen)

Dit werd tevens aangehaald in een arrest dd. 7.1.2.2014:

"Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet is een bepaling die erop gericht is te waarborgen dat de staatssecretaris en zijn gemachtigde, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houden met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, zijnde het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, waartoe tevens het beginsel van het belang van het kind en een billijke belangenafweging toebehoren (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, *Berisha v. Zwitserland*, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland*, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 144). Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vormt tenslotte de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: *Terugkeerrichtlijn*) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dus aan de door artikel 5 van de *Terugkeerrichtlijn* opgelegde verplichtingen dient te voldoen. (HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, par. 49) De Raad wijst tevens op de toepasselijkheid van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie die in casu van toepassing zijn aangezien de eerste bestreden beslissing een tenuitvoerlegging is van de *Terugkeerrichtlijn*. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk. Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet in casu het hoger belang van verzoekers kind en haar gezinsleven, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt vastgesteld "3 (wij onderlijnen)

Volgens de rechtspraak van Uw Raad houdt artikel 74/13 Vreemdelingenwet een duidelijke motiveringsplicht in:

"Zoals verzoeker terecht aanstipt, dient verweerder in toepassing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, wanneer hij een beslissing tot verwijdering neemt, rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt het bestuur a/s dusdanig geen uitdrukkelijke motiveringsplicht op. Evenwel is verweerder gehouden tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bestaat er inderdaad ook nog een motiveringsbeginsel. In casu kan niet worden betwist door verweerder dat hij op de hoogte was van de gezinssituatie van verzoeker, namelijk zijn huwelijk met een inmiddels Belgische vrouw en van het bestaan van een gemeenschappelijk kind dat in België geboren werd. Verzoeker verwijst ook naar zijn gezondheidstoestand. Wat dit laatste betreft, zal verweerder moeten nagaan of verzoeker op enig ogenblik aan verweerder te kennen heeft gegeven dat er problemen zijn met zijn gezondheidstoestand. Uit de beslissing tot verwijdering zoals die thans voorligt, kan op geen enkele wijze afgeleid worden dat verweerder rekening heeft gehouden met de elementen waartoe hij overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verplicht is rekening te houden. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet *juncto* het motiveringsbeginsel kon worden aangenomen."

In casu stelt de bestreden beslissing enkel dat de intentie van verzoeker om te huwen geen automatisch recht op verblijf recht. De bestreden beslissing houdt bijgevolg geen rekening met het privé- en gezinsleven

van verzoeker met zijn partner, waaraan tegenpartij van op de hoogte was, en maakt ook geen enkel belangenafweging zoals nochtans vereist.

Het feit dat verzoeker geen automatisch recht op verblijf zou krijgen, doet geen enkele afbreuk aan het feit dat verwerende partij, in concerto moet vooreerst aangeven, waarom de beslissing noodzakelijk was en ten tweede in hoeverre deze geen disproportionele inmenging uitmaakt in het privé-en gezinsleven van verzoeker.

Er vloeit een schending voort van de aangehaalde rechtsnormen.

Daarenboven werd verzoeker niet gehoord omtrent zijn privé- en gezinsleven in België. Was hij gehoord geweest, had verzoeker kunnen aanvoeren dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt, dat hij zijn amoureuze relatie niet elders kan voortzetten en dat ze samenwonen sinds bijna één jaar.

Deze elementen hadden zeker tot een andere beslissing kunnen leiden.

Het recht om gehoord te worden, als algemeen rechtsbeginsel in Belgisch en in Europees recht, alsook artikel 41 §2 van het Handvest, werden hierdoor geschonden.

Tweede onderdeel: schending van het recht om een wettelijke samenwoning af te sluiten Bij de toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat tegenpartij in casu meent toe te passen, dient rekening te worden gehouden met hogere rechtsnormen. Dit gezien de hiërarchie van de rechtsnormen, zoals tevens uitdrukkelijk werd aangehaald in de Parlementaire Werkzaamheden betreffende de wijziging van artikel 7 Vreemdelingenwet. Tegenpartij mag dus niet automatisch overgaan tot afgifte van een verwijderingsmaatregel wanneer deze hogere rechtsnormen zou schenden.

De bestreden beslissing tast concreet het recht van verzoeker om een wettelijke samenwoning af te sluiten met zijn partner met dewelke hij reeds 4 jaar een relatie heeft. Minstens wordt de uitoefening van dit recht ernstig verhinderd. Verzoeker verwijst per analogie naar:

« que l'acte attaqué n'interdit, il est vrai, pas à la requérante de se marier, mais qu'il perturbe gravement l'exercice de ce droit en opposant à ce mariage un obstacle dont il est prévisible qu'il ne peut être levé qu'au prix de démarches administratives longues et complexes; que s'il est exact que la situation de la requérante en Belgique est irrégulière depuis 1990, le dossier ne révèle [...] aucun motif se rattachant à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui, qui soit en proportion raisonnable avec l'objet de la mesure attaquée; que l'acte attaqué ne contient aucune motivation sur ce point, alors qu'en raison des circonstances, la partie adverse ne pouvait ignorer [...] l'intention de la requérante de se marier [...] ; que les moyens sont sérieux ; » (wij onderlijnen) !

In dezelfde zin stelde de Raad van State, betreffende een middel genomen van de schending van artikel 12 EVRM, nog wat volgt:

« Considérant que le droit au mariage ne peut être subordonné à la situation de séjour de l'étranger concerné; que l'ordre de quitter le territoire pour le 28 avril 1998, alors que le mariage devait avoir lieu en mai 1998, constitue un obstacle à ce mariage; qu'il ressort des pièces du dossier administratif mentionnées ci-avant que la partie adverse connaissait les projets du requérant, qu'elle savait que le mariage était prévu pour le courant du mois de mai 1998 et qu'elle a pris la décision litigieuse à la suite de la suspicion de mariage blanc dont elle a été informée par la police de Schaerbeek; que, toutefois, la motivation de l'acte attaqué ne contient aucune indication relative à cette suspicion qui, par ailleurs, n'est pas établie à suffisance par le dossier administratif; que le moyen est sérieux. » 7 (wij onderlijnen)

Hieruit kan dus worden afgeleid dat ook al de wens van het koppel om een wettelijke samenwoning af te sluiten op zich geen recht op verblijf verschaft, het minstens impliceert dat de tegenpartij, geen bevel aflevert aan verzoeker zolang de procedure niet afgelopen is.

De procedure m.b.t. de wettelijke samenwoning, zoals vastgesteld door het Burgerlijk wetboek, vereist overigens uiteraard de aanwezigheid in België van verzoeker.

Zelfs indien, quod certe non, de ambtenaar van de burgerlijke stand zou weigeren om de wettelijke samenwoning te acteren, dan nog zou de aanwezigheid in België van verzoeker worden vereist om de nodige onderzoeken te kunnen verrichten en om ofwel over te gaan tot de wettelijke samenwoning, ofwel een beroep te kunnen indienen tegen een eventuele weigeringsbeslissing, op straffe van de procedure voorzien door artikel 1475 e.v. van het Burgerlijk wetboek volledig uit te hollen.

Hieruit vloeit dus dat de tegenpartij zich niet geldig kon uiten over een recht op verblijf van verzoeker zonder vooruit te lopen op beslissingen die enkel aan de ambtenaar van de burgerlijke stand toebehoren.⁸

Concluderend kan dus worden gesteld dat de bestreden beslissing de effectiviteit van de administratieve en burgerrechtelijke procedures die gestart zouden kunnen worden en/of lopende zijn (zie in die zin de verklaring van wettelijke samenwoning, stuk 2), en die wettelijk georganiseerd zijn om de wettelijke samenwoning tussen verzoeker en Mevrouw V. te acteren, grondig schenden.

De impliciete plicht dat tegenpartij aan verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing hoort op te leggen, ni. het vertrekken naar Albanië om vandaar de documenten te bekomen die noodzakelijk zijn om naar België terug te mogen keren, is kennelijk onredelijk in verhouding met de inmenging in zijn privéleven en gezinsleven dat zulke plicht impliceert, met name een scheiding van zijn partner voor een onbepaalde duur.

Verder is zulke inmenging, zoals supra reeds aangehaald, geenszins verantwoord door één van de motieven bevat in artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.;"

2.2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt vooreerst op dat verzoeker het determinerende motief van het bestreden bevel, dat hij langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn op het Belgische grondgebied verblijft, niet betwist. Hij voert in het eerste middelonderdeel aan dat er geen rekening werd gehouden met zijn privé- en gezinsleven en geen belangenafweging plaatsvond in het licht van artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vooreerst vast dat het bestreden bevel wel degelijk een - weliswaar summiere - motivering bevat met betrekking tot het gezinsleven:

"Betrokkene diende een wettelijke samenwoonstdossier met een Belgische onderdane. Zijn intentie om te huwen geeft hem niet een automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Albanië geen schending van art. 8 van het EVRM inhoudt."

Uit de stukken van het administratief blijkt verder dat verzoeker werd gehoord op 12 april 2018 en naar aanleiding hiervan verklaringen heeft afgelegd met betrekking tot zijn gezinsleven.

Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat verzoeker reeds eerder werd gemachtigd of toegelaten tot verblijf, noch dat met de bestreden beslissing een einde wordt gesteld aan enig recht op verblijf. Verzoeker bevindt zich aldus in een situatie eerste toelating op het grondgebied. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt in een dergelijk geval dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Een ander belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142), wat te dezen het geval blijkt.

Door te oordelen dat verzoekers intentie om te huwen hem nog geen recht op verblijf geeft, heeft de verwerende partij geen positieve verplichting die voort zou vloeien uit artikel 8 van het EVRM geschonden. Verzoeker voert geen enkel concreet element aan dat kan wijzen op het bestaan van

ernstige hinderpalen om het gezinsleven in het land van herkomst uit te oefenen of om, na een tijdelijke scheiding, een aanvraag om gezinshereniging vanuit het buitenland in te dienen.

Waar verzoeker aanvoert dat hij niet werd gehoord, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hij werd gehoord op 12 april 2018. Bovendien bevat de bestreden beslissing een motivering met betrekking tot zijn recht op gezins- en privéleven.

2.2.2. Verzoeker beroept zich in het tweede onderdeel op het recht om een wettelijke samenwoning af te sluiten en verwijst daartoe naar artikel 12 van het EVRM.

Vooreerst betreft de bestreden beslissing slechts een bevel om het grondgebied te verlaten en houdt deze niet in dat verzoeker niet meer naar België zou mogen terugkeren mits naleving van de algemene binnenkomst- of verblijfsreglementering.

Verder geldt volgens vaste rechtspraak van het EHRM dat artikel 12 van het EVRM weliswaar een recht inhoudt om te huwen maar niet op een plaats naar keuze. Enkel wanneer de huwelijksplannen concreet en ernstig zijn en er niet redelijkerwijze kan worden gevraagd om het huwelijk elders te sluiten, kan een verwijdering in strijd zijn met artikel 12 van het EVRM (Europese Commissie Mensenrechten, 12 juli 1976, nr. 7175/75, *X. v. Federale Republiek Duitsland* (onontvankelijkheidsbeslissing)). Ook met betrekking tot het recht om een gezin te stichten, wordt gesteld dat de verwijdering of weigering van binnenkomst geen schending inhoudt van artikel 12 van het EVRM, indien het voor de partner redelijkerwijze mogelijk is om de betrokken vreemdeling te volgen naar het land van terugkeer (Europese Commissie Mensenrechten 16 juli 1965, nr. 2535/65; *X. v. Federale Republiek Duitsland* (onontvankelijkheidsbeslissing); Europese Commissie Mensenrechten 8 februari 1972, nr. 5269/71, *X. v. Verenigd Koninkrijk* (onontvankelijkheidsbeslissing); Europese Commissie Mensenrechten 3 oktober 1971, nr. 5301/71, *X. v. Verenigd Koninkrijk* (onontvankelijkheidsbeslissing)). Verzoeker toont niet aan dat het onmogelijk zou zijn voor zijn partner om hem te volgen naar zijn land van herkomst om aldaar een gezin te stichten.

2.2.3. Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend negentien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT